

• 22/03/2022 KL. 16:30

• FOR ABONNENTER

Samfundet burde tilbyde erstatning for tabt tid med vores børn

Vi har et system, der tilskynder til omsorgssvigt, når man under skilsmisssager holder barnet væk fra den anden forælder. Og med urimeligt lange sagsbehandlingstid kan det gøre skade på alle parter.

Som advokat møder jeg utroligt mange triste skæbner i det her system. Blandt andet en far, der ikke har set sine to små tvillingepiger i to år. Årsagen hertil er simpel – og skræmmende. Moderen har fremsat diverse udokumenterede beskyldninger i Familieretshuset, som brugte to år på at holde møder og indhente udtalelser og høringsskrivelser på kryds og tværs, hvorefter der blev iværksat en såkaldt børnesagkyndig undersøgelse, fortæller advokat Birgitte Dejgaard. Tegning: Rasmus Sand Høyer

BIRGITTE DEJGAARDadvokat, Brabrand

Alt for mange forældre mister dyrebar tid med deres børn, når de står midt i en skilsmisse. Det er der herhjemme ingen erstatningsmulighed for, selv om tabet af tiden med børnene skyldes den ene eller anden ægtefælles bevidste og ofte uretmæssige beskyldninger om dette og hint. Beskyldninger, som gør, at Familieretshuset (tidligere Statsforvaltningen) påbegynder en offentlig sagsbehandling, der i mine øje foregår i et urimeligt langsomt tempo.

Når man tænker på, at Danmark (heldigvis) har et retssystem, der tildeler os erstatning, hvis vi eksempelvis er blevet anholdt uretmæssigt, hvis vi er blevet krænket på den ene eller anden måde, hvis vi har været ude for en ulykke, eller hvis vi er blevet bestjålet, er det stærkt bekymrende, at en uretmæssig frarøvelse af tid med vores børn i en skilsmisse ikke også udløser en erstatning. Tiden sammen med vores børn kan selvfølgelig på ingen måde erstattes, men hvis vi ikke vil fortsætte med at svigte skilsmissebørnene, er vi nødt til grundigt at revurdere det nuværende system.

Når vi bliver skilt, hvilket sker for lidt under halvdelen af os, indebærer det for alle, at vi kommer til at tabe tid med vores børn. Det er en naturlig konsekvens af, at der nu er to forældre, der skal deles om den tid med børnene, de hidtil har været fælles om. Af alle de sorgfulde processer, som skilsmissen sætter i gang, er tabet af tid med vores børn nok den værste.

For nogle er den sorg så stor, at fordelingen af tiden med børnene ovenikøbet bliver til en kampplads, hvor parterne kæmper med alle mulige midler uden hensyntagen til, hvad der er bedst for børnene.

Uanset hvor forskruede og virkelighedsfjerne de beskyldninger, der er fremsat mod den anden forælder, har været, er disse over tid blevet til barnets virkelighed.

Når forældre er uenige om fordelingen af børnene, indleder Familieretshuset en sag, der begynder med et langt ansøgningsskema, hvor forældrene – ud over objektive oplysninger – skal vurdere en række forhold:

- Har der været fysisk eller psykisk vold? Over for børn eller partner?
- Har den anden forælder et misbrug?
- Er der konflikter og i givet fald, hvor højt er konfliktniveauet?
- Kan forældrene deltage i fælles møder?

Skemaerne bruges af Familieretshuset til at placere sagen i tre forskellige kategorier. Rød er lig med ”højkonflikt”, hvor Familieretshuset blot skal undersøge sagen og sende den til afgørelse i familieretten. Gul betyder ”let konflikt”, hvor Familieretshuset har en række tilbud, der skal forsøge at få forældrene til at blive enige. Den sidste kategori er grøn og betyder ”ingen konflikt”, hvorefter Familieretshuset blot registrerer parternes enighed.

Med det nuværende system, og hvis man vil vinde tid med sine børn, skal man som forælder sørge for at svare bekræftende på de steder i ansøgningsskemaet, der gør, at sagen bliver placeret i kategorien for højkonfliktsager. For eksempel svarer man blot ja til, at der er eller har været fysisk eller psykisk vold, at der foreligger et misbrug hos den anden, eller at man ikke tør deltage i møder med den anden forælder.

Når skemaet er afsendt til Familieretshuset, begynder et langt, opslidende forløb, hvor Familieretshuset indhenter udtalelser, holder separate møder med forældrene, gennemfører samtaler med børnene og modtager dokumenter, der skal sendes i høring. En proces, der desværre kan strække sig over mange måneder, i nogle tilfælde år.

Som advokat møder jeg utroligt mange triste skæbner i det her system. Blandt andet en far, der ikke har set sine to små tvillingepiger i to år. Årsagen hertil er simpel – og skræmmende. Moderen har fremsat diverse udokumenterede beskyldninger i Familieretshuset, som brugte to år på at holde møder og indhente udtalelser og høringsskrivelser på kryds og tværs, hvorefter der blev iværksat en såkaldt børnesagkyndig undersøgelse.

Undersøgelsen viste, at børnene var ellevilde og glade for deres far, der var kærlig og formåede at møde børnenes behov og sætte de nødvendige rammer for samværet. Alligevel var det ikke nok til, at Familieretshuset kunne få sat gang i det samvær, faderen måtte kæmpe for.

Moderen smed nemlig et nyt trumfkort, idet hun mente, at der måtte overvåget samvær til for at vurdere, om faderen kunne være sammen med sine børn. Det endte med, at Familieretshuset gennemtvang seks overvågede samvær a

halvanden time i Familieretshusets lokaler. Alle samvær gik fantastisk, og i skrivende stund har faderen nu fået nogle timers samvær, der trappes op til syv timer hver anden uge.

I mellemtiden har faderen kæmpet og kæmpet og mistet to dyrebare år af sine børns liv for ikke at tale om en stor udgift til advokatbistand. Når det, som det oftest gør, efterfølgende viser sig, at de fremsatte beskyldninger er udokumenterede og grundløse, *er* skaden sket. Dyrebar tid er tabt, og i nogle tilfælde er forælderen blevet fremmedgjort over for sine egne børn. Det har imidlertid ingen konsekvenser for den, der fremsætter beskyldningerne. Dem, der betaler prisen, er den forurettede forælder og ikke mindst børnene, der har undværet den ene forælder i en alt for stor del af deres barneliv.

I 2015 valgte Folketinget at indføre en såkaldt ”chikanepakke” – for netop at forhindre, at børn mister kontakt med den anden forælder. I de tilfælde, hvor det lykkes den ene forælder at afbryde børnenes kontakt med den anden forælder, bliver der imidlertid ikke fastsat kontaktbevarende samvær – alene fordi samværet jo er afbrudt, hvorfor der på papiret ikke er noget at ”bevare”.

Derudover får det ingen konsekvenser i forhold til sagens endelige udfald, at der er udøvet samarbejds-/samværschikane. I den tid, hvor børnene ikke har set den ene forælder, har de naturligvis knyttet sig endnu mere til den forælder, de opholder sig hos. Børnene bliver også kaldt til børnesamtaler, som de bliver fulgt til af den forælder, de udelukkende har opholdt sig hos, og børnene vil selvfølgelig meget ofte dele denne forælders synspunkter.

Uanset hvor forskruede og virkelighedsfjerne de beskyldninger, der er fremsat mod den anden forælder, har været, er disse over tid blevet til barnets virkelighed. Barnets perspektiv, der således bliver belyst gennem børnesamtalen, fører ofte til, at den forælder, der har tiltvunget sig rollen som ene-omsorgsperson, ”vinder”.

Vi har med andre ord et system, der tilskynder til, at man holder barnet væk fra den anden forælder og får tiden til at gå uden kontakt mellem barn og den anden forælder – selv om det i sig selv er omsorgssvigt af barnet, der helt grundlæggende har behov for begge forældre. Der er åbenlyst noget helt galt med systemet, og det strider mod den grundlæggende danske retssikkerhed, der netop skal *forhindre*, at man vinder ret ved at begå selvtægt.